

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 601/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, proti oznámeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Gd 112/24/1000-4 z 28. júna 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Gd 112/24/1000-4 z 28. júna 2024 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka sa domáha zrušenia oznámenia generálnej prokuratúry a vrátenia veci generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 30. januára 2024 bolo sťažovateľke doručené oznámenie Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru o vykonaní zápisu do katastra nehnuteľností z 30. januára 2024, ktorým bola sťažovateľka notifikovaná, že správny orgán zapísal na špecifikované listy vlastníctva rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 25C/413/2016-403. Predmetná zmena na listoch vlastníctva je evidovaná pod č. 121/24. Okresný úrad predmetný rozsudok zapísal aj na základe upozornenia prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kd 106/22/4400-2 z 30. júna 2022, podľa ktorého sa majú rozsudky súdov určujúce,

že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiťovi, zapisovať do katastra nehnuteľností na osobu poručiťa.

3. Dňa 19. februára 2024 zaslala sťažovateľka generálnej prokuratúre podnet, ktorým sa domáhala preverenia zákonnosti postupu krajskej prokuratúry pri vydaní upozornenia prokurátora vo veci č. k. Kd 106/22/4400-2 z 30. júna 2022.

4. Generálna prokuratúra 18. apríla 2024 vydala a doručila sťažovateľke upovedomenie o spôsobe vybavenia podnetu č. k. VI/2 Gd 37/24/1000-4. Prokurátor generálnej prokuratúry podnet sťažovateľky odložil ako nedôvodný, keďže sa s postupom prokurátora krajskej prokuratúry plne stotožnil a jeho závery považoval za správne.

5. Dňa 19. apríla 2024 sťažovateľka zaslala generálnej prokuratúre žiadosť o preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu generálnou prokuratúrou. Sťažovateľka namietala, že prokurátor generálnej prokuratúry pri vybavovaní jej podnetu nepostupoval podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Argumentovala, že prokurátor nesprávne aplikoval a interpretoval § 36a ods. 2 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), podľa ktorého mal byť rozsudok okresného súdu zapísaný katastrom nehnuteľností výlučne podľa výrokovej časti. Poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [uznesenie sp. zn. 3 Cdo/154/2010 zo 16. decembra 2010 (R 32/2011)]. Sťažovateľka zároveň namietala, že zápisom nežijúceho poručiťa na listy vlastníctva (a vymazania sťažovateľky z listov vlastníctva) bol porušený § 4 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Z. z. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov, keďže na listoch vlastníctva sú evidované výlučne orné pôdy (celková výmera 16416 m²), ktoré zostali bez aktívneho užívateľa, ktorý by naplňal zákonnú požiadavku ochrany poľnohospodárskej pôdy.

6. Opakovaný podnet vybavila generálna prokuratúra napadnutým oznámením o vybavení opakovaného podnetu z 28. júna 2024. Prokurátor generálnej prokuratúry sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením skoršieho vybavenia podnetu sťažovateľky. Nad rámec veci tiež uviedol svoju vlastnú argumentáciu týkajúcu sa možnosti zápisu predmetného rozsudku okresného súdu do katastra nehnuteľností, označenej judikatúry najvyššieho súdu a pod.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta, že právne závery generálnej prokuratúry v napadnutom oznámení sú arbitrárne a nepreskúmateľné, a tým ústavne neudržateľné. Generálna prokuratúra napadnutým oznámením podľa sťažovateľky porušila označené práva podľa ústavy a dohovoru.

8. Právne názory v napadnutom oznámení sú podľa sťažovateľky „neštandardné a ústavne neudržateľné“. Sťažovateľka argumentovala, že výsledný zápis zmien na liste vlastníctva musí byť priamym (nie odvodeným) priemetom výrokovej časti súdneho rozhodnutia. Generálna prokuratúra tento názor nepovažovala za judikovaný, pričom ani nepredstavuje prevládajúci názor v aktuálnej súdnej praxi, pričom v kontexte prejednávanej veci je tento názor logicky absolútne neudržateľný. Uvedený právny názor považuje sťažovateľka za nesprávny. Podľa § 36a ods. 2 písm. a)

katastrálneho zákona ak je na vykonanie záznamu predložené súdne rozhodnutie, ktoré je záväzné pre osobu zapísanú v katastri a priamo sa dotýka jej práva k nehnuteľnosti, okresný úrad vykoná záznam podľa výroku súdneho rozhodnutia. Z jazykového a logického výkladu citovaného ustanovenia je zrejmé, že súdne rozhodnutie sa zapisuje striktne podľa znenia jeho výroku. Odvodenie akýchkoľvek vlastníckych práv z tohto výroku a ich nasledujúci zápis citované a ani iné ustanovenie katastrálneho zákona nepozná. Výklad, ktorý prijala generálna prokuratúra, je v rozpore aj s čl. 2 ods. 2 ústavy.

9. Rozsudkom č. k. 25C/413/2016-403 okresný súd v prvom výroku rozhodol tak, že súd „určuje, že do dedičstva po neb. [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]... a do dedičstva po neb. [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]... patria v rovnakých pomeroch nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Nitra - katastrálny odbor, okres Nitra, obec Nitra, k.ú. [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ]... na [REDAKOVANÉ]...“.

10. V zmysle § 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti zaniká smrťou, preto citovaný výrok nemožno zapísať do listu vlastníctva tak, že sa vlastníkom nehnuteľností stanú poručitelia, teda nežijúce osoby. Okresný súd v tomto prípade určil masu (obsah) nového dedičstva po poručiťoch. Právna úvaha prokurátora, že tým v podstate deklaroval ich vlastnícke právo spätne ku dňu ich smrti, je pre účely katastrálneho konania neopodstatnená a zjavne odporuje zákonu. Takáto úvaha mohla predchádzať rozhodnutiu súdu, avšak táto nie je záväzná a ani podstatná pre katastrálne konanie. Výsledkom katastrálneho konania totiž má byť taký zápis, ktorý reflektuje skutkovú aj právnu rovinu vlastníctva a z toho odvodených vzťahov, a preto je v rozpore s týmto, aby boli na list vlastníctva zapísané také osoby, ktoré nemajú spôsobilosť na práva. V zmysle konštantnej judikatúry momentom smrti vstupujú všetci dedičia do všetkých práv poručiťela automaticky, a preto ak okresný súd určil, že dodatočne objavený majetok patrí do dedičstva (a nie že je vlastníctvom) po poručiťoch, zápisom poručiťov na listy vlastníctva ako vlastníkov je porušené právo sťažovateľky a aj dedičov poručiťov, keďže vlastnícke právo na nich automaticky prešlo v momente smrti poručiťov. Na účinnosť zmeny vlastníctva sa pri nehnuteľnostiach vyžaduje zápis v zodpovedajúcom registri (§ 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka), a to na podklade nadobúdacieho titulu (uznesenia o dedičstve). Postup generálnej prokuratúry fakticky schvaľuje nezákonné zápisy vlastníckych práv na nežijúce osoby v rozpore so zákonom. Právne názory generálnej prokuratúry sú v tomto smere arbitrárne a v rozpore so zákonom.

11. Nelogicky vyznieva aj argumentácia prokurátora, že sťažovateľka nenamietala, že ak do dedičstva po poručiťoch patrí celý ich majetok, tak záver okresného súdu, že niektoré konkrétne nehnuteľnosti patria do ich dedičstva, možno dať na úroveň konštatovaniu, že poručitelia boli v čase ich smrti vlastníkmi týchto nehnuteľností. Táto argumentácia je vo vzťahu k podnetu sťažovateľky irelevantná, keďže sťažovateľka nenamietala, že poručitelia nie sú vlastníci predmetných nehnuteľností, keďže o tom prokurátor ani nemôže rozhodnúť. Namietala rozpor predmetného zápisu s § 7 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s § 36a ods. 2 písm. a) katastrálneho zákona z už vymedzených dôvodov.

12. Účelová je podľa sťažovateľky aj právna úvaha prokurátora, podľa ktorej súdne určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťoch, by fakticky nemalo zmysel, keďže dedičia poručiťov by museli iniciovať ďalšie súdne konanie s cieľom určiť, ktorý z nich je vlastníkom

nehnutelnosti. Podľa platnej právnej úpravy a rozhodovacej praxe súdov (napr. okresný súd vo veci sp. zn. 13D/86/2022) po určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, musí nasledovať návrh na prejednanie novoobjaveného majetku po poručiteľoch v dedičskom konaní podľa § 211 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Dedičia preto za každých okolností musia po právoplatnosti rozhodnutia súdu o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, iniciovať ďalšie súdne konanie. Až na základe tohto návrhu sa v dedičskom konaní prejedná novoobjavený majetok a notár ako súdny komisár rozhodne, ktorý z dedičov je vlastníkom prejednávanych nehnuteľností. Z týchto dôvodov je argumentácia prokurátora nelogická, nepresvedčivá a odporuje zákonu.

13. Podľa sťažovateľky prokurátor sa nedostatočne vysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa vhodnosti zápisu rozsudku okresného súdu vo forme poznámky. Sťažovateľka už v prvom podnete zo 16. februára 2024 poukázala na rozhodovaciu prax katastrálnych odborov, ktoré sa riadia usmernením Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „ÚGKK“) v odpovedi na otázku č. 19 v Katastrálnom bulletin č. 2/2010: *«„Možno do katastra nehnuteľností zapísať záznamom rozhodnutie súdu, o tom že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi a tým zmeniť vlastníka, ak na list vlastníctva nie je evidovaný poručiteľ, pričom súčasný vlastník nehnuteľnosť nadobudol do vlastníctva kúpou?“»*, pričom na túto otázku je uvedená táto odpoveď: *«„Rozsudok súdu o tom že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi nie je listinou na zápis zmeny práva do katastra nehnuteľností, predmetné rozhodnutie súdu je podkladom pre dedičské konanie a osvedčenie notára o dedičstve je verejnou listinou, ktorá deklaruje právo k nehnuteľnosti a zapíše sa záznamom do katastra nehnuteľností. Na základe rozsudku súdu o tom, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva sa na liste vlastníctva vyznačí poznámka o tom že nehnuteľnosť patrí do dedičstva a právo zapísaného vlastníka nakladať s nehnuteľnosťou je obmedzené.“»*. V napadnutom oznámení túto argumentáciu prokurátor nespomenul a venoval sa len právnemu záveru, že poručitelia boli vlastníkami nehnuteľností v čase ich smrti a ďalšie súdne konanie na preukázanie tejto skutočnosti by bolo duplicitné a negovalo by pôvodné súdne rozhodnutie. Uvedená právna argumentácia prokurátora je ústavne neudržateľná. Prokurátor zároveň považoval za irelevantnú argumentáciu sťažovateľky súvisiacu s ochranou pôdneho fondu, pričom ale neuviedol žiadnu vlastnú úvahu, ktorou by tento záver odôvodnil.

14. Prokurátor ďalej poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 154/2010 zo 16. decembra 2010 (R 32/2011), pričom uviedol, že *„z citovanej právnej vety, ako ani z citovanej časti odôvodnenia judikátu nevyplýva, že by zo strany katastra nemohlo dôjsť k zápisu práv na podklade relevantného súdneho rozhodnutia.“*. Tento právny záver však zjavne odporuje právnej vete v predmetnom rozhodnutí: *«„Rozsudok súdu o tom že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi nie je listinou na zápis zmeny práva do katastra nehnuteľností, predmetné rozhodnutie súdu je podkladom pre dedičské konanie a osvedčenie notára o dedičstve je verejnou listinou, ktorá deklaruje právo k nehnuteľnosti a zapíše sa záznamom do katastra nehnuteľností. Na základe rozsudku súdu o tom, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva sa na liste vlastníctva vyznačí poznámka o tom že nehnuteľnosť patrí do dedičstva a právo zapísaného vlastníka nakladať s nehnuteľnosťou je obmedzené.“»*. Uvedené rozhodnutie teda jasne uvádza, že súdne rozhodnutie o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, nie je listinou spôsobilou na zápis zmeny práva v katastri nehnuteľností a je len listinou, na základe ktorej sa má vyznačiť poznámka na liste vlastníctva. Uvedené plne koreluje aj s už prezentovaným názorom ÚGKK.

Nadriadený prokurátor generálnej prokuratúry si vedome vyložil rozhodnutie najvyššieho súdu v príkrom rozpore s jeho jazykovým vyjadrením a dospel k záveru, že tento judikát skôr vyvracia argumentáciu sťažovateľky. Ide o zjavne svojvoľnú argumentáciu nadriadeného prokurátora.

15. Súdny viacerých inštancií konštatovali uvedený právny názor, a to nielen v meritórnych rozhodnutiach, ale aj v procesných rozhodnutiach, napr. o súdnych poplatkoch, keď sa nevychádza z hodnoty dedičstva, ale z neurčitého úkonu, keďže nedochádza k rozhodnutiu o zmene vlastníctva, iba ku konštatovaniu o určitej právnej skutočnosti, ktorá má byť predmetom ďalších konaní.

16. Iné rozhodnutie, napríklad že poručníci boli ku dňu smrti vlastníckymi spornej nehnuteľnosti, nie je vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu možné (napr. 1Cdo/26/2007, 8Cdo/156/2018 a iné), a preto je právny názor generálnej prokuratúry arbitrárny a predstavuje výklad právnych predpisov v rozpore s jej právomocami a v rozpore s výkladom všeobecného súdu, ktorý jediný je na takýto výklad oprávnený.

17. Napadnutým oznámením bolo porušené aj základné právo sťažovateľky vlastniť majetok a na nedotknuteľnosť jej majetku okrem zákonných dôvodov. Nadriadený prokurátor neochránil tieto základné práva sťažovateľky. Generálna prokuratúra pritom bola jediná oprávnená poskytnúť ochranu sťažovateľke, a to zrušením upozornenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. Kd 106/22/4400-2 z 30. júna 2022. Nastolil by sa tak stav, keď by bolo možné prinavrátiť legitímne vlastnícke právo sťažovateľky a zároveň by nebolo ohrozené ani súdom konštatované vlastnícke právo poručníkov, resp. práva a oprávnené záujmy ich dedičov, keďže by bola vyznačená obmedzujúca poznámka na dotknutých listoch vlastníctva. Taktiež by bola zachovaná zákonná požiadavka ochrany poľnohospodárskej pôdy, keďže by sťažovateľka ako zapísaný vlastník mohla až do zápisu eventuálneho dedičského rozhodnutia užívať predmetné poľnohospodárske pozemky, a tým ich ochraňovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

19. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané

porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016, I. ÚS 665/2016, I. ÚS 288/2019, IV. ÚS 374/2020).

20. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že jeho právomoc je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Ústavná sťažnosť teda nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (porovnaj IV. ÚS 574/2022).

21. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04).

22. Ústavný súd skúmal, či sú naplnené podmienky na uplatnenie právomoci ústavného súdu, t. j. právomoci preskúmať ústavnú opodstatnenosť námietok sťažovateľky smerujúcich proti oznámeniu generálnej prokuratúry z 28. júna 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

23. Sťažovateľkou napadnuté oznámenie generálnej prokuratúry predstavuje odpoveď na jej opakovaný podnet, ktorým generálna prokuratúra preskúmala spôsob vybavenia jej podnetu (upovedomenie generálnej prokuratúry o spôsobe vybavenia podnetu z 18. apríla 2024). Podnet a opakovaný podnet sťažovateľky smerovali v konečnom dôsledku k preskúmaniu zákonnosti upozornenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. Kd 106/22/4400-2 z 30. júna 2022 o spôsobe zápisu do katastra nehnuteľností rozsudkov určujúcich, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi. Právny názor krajskej prokuratúry (o spôsobe zápisu špecifikovaných rozsudkov do katastra nehnuteľností) rešpektoval okresný úrad a požadovaným spôsobom zapísal do katastra nehnuteľností rozsudok okresného súdu č. k. 25C/413/2016-403. Právny názor krajskej prokuratúry je takto vyjadrený vo vykonaní záznamu na listoch vlastníctva (oznámenie č. Z8252/2023 z 30. januára 2024).

24. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa všeobecnou správnu žalobou z 5. februára 2024 podanou Správnemu súdu v Bratislave domáha preskúmania zákonnosti opatrenia žalovaného – okresného úradu č. Z8252/2023 z 30. januára 2024, pričom správnu žalobu odôvodnila zhodne ako ústavnú sťažnosť. Konanie v danej veci je vedené pod sp. zn. 5S/14/2024 a v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v danej veci nebolo rozhodnuté.

25. Preskúmaním zákonnosti špecifikovaného opatrenia okresného úradu v systéme správneho súdnictva sťažovateľka dosiahne aj preskúmanie právneho názoru krajskej prokuratúry a tiež aj právneho názoru generálnej prokuratúry vyjadreného v oznámení z 28. júna 2024, ktorá

akceptovala právny názor krajskej prokuratúry. Podaním všeobecnej správnej žaloby v danej veci koná aj iný súd – všeobecný súd v systéme správneho súdnictva. Právomoc správneho súdu takto vylučuje, aby v danej veci aktuálne rozhodoval ústavný súd. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je takto podaná predčasne.

26. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala v petite ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu